

Hồi Thứ Sáu Mười Bốn

BẤT THẦN CHẠM TRÁN

Bất Lão Bà Bà đột nhiên từ từ buông hai tay xuống lạnh lùng nói:

– Lão thân không muốn hiếp người trong lúc nguy nan, người cứ việc yên tâm đối phó họ. Đến khi nào người thật khó thế bảo toàn thì chỉ cần trao vật ấy ra cho ta, ta hứa sẽ bảo vệ cho người khỏi chết.

Cừu Cốc lớn tiếng cười ha hả:

– Nói thế thì tại hạ xin cảm ơn thanh ý của phương giá trước đã!

– Ta biết người rất tự phụ, nhưng đến lúc ấy người mới hiểu được tí công phu của người không ăn nhằm vào đâu cả.

Cừu Cốc mỉm cười đưa mắt nhìn về hướng xa xăm, thấy tứ bề đều có bóng người lại thêm ánh sáng chói lòa, thì ra bọn họ là những tăng nhân tay cầm phương tiện sẵn, rần rần hướng về đấu trường chạy tới.

Bỗng trong lúc đó, tại sơn khẩu phía trái tiếng người lại ồn ào vang động. Một số võ lâm hiệp khách lúc này đã kéo nhau ra về, đang chạy trở lại. Thì ra sau lưng họ, Thâu Thiên Hoán Nhứt Cốc Vũ Tân cùng mười mấy tên hào khách bịt mặt đang rượt đuổi nà tới.

Thái Bạch Tiên Ông vừa thấy tốp người ấy đến nơi liền lớn tiếng nói:

– Ai nấy ngưng tay cả.

Vũ Nội Tam Hung, Tuyết Sơn Nhị Xú nghe lệnh liền thu tay lại nhảy lùi ra, Khất Tiên mọi người cũng đã cùng dừng tay cả lại.

Lúc ấy ai nấy thấy đều đến đủ mặt nơi hội trường. Thái Bạch Tiên Ông đưa mắt quét nhìn mọi người một lượt đoạn cao giọng nói:

– Khó được như ngày hôm nay, chư vị cao bằng từ các phương đến đây tụ hội. Lão hủ có mấy lời muốn nói cho các vị rõ.

Ông ngưng giây lát nhìn lại bốn phía một lượt nữa, cả hội trường ai nấy thấy đều im lặng như tờ, ông tiếp:

– Hầu hết các phái võ lâm Trung Nguyên đều biết tiếng giang hồ có một tổ chức đặc danh là Phổ Kiếm Minh, đồng thời ai cũng hiểu mục đích của Phổ Kiếm Minh không giống như các bang phái tầm thường. Mục đích của nó là ngầm triệu tập võ lâm đồng đạo để khôi phục nhà Tống.

Ai cũng biết hiện giờ là lúc Nguyên trào đang thịnh, ban lệnh lùng bắt gao những tay hoạt động cho Tống trào, thế mà ông ta dám mở miệng công khai nói ra,

khiến cho mọi người có mặt đều giật mình sợ sệt.

Thái Bạch Tiên Ông nói tiếp:

– Có lẽ ai nấy cũng đã hiểu Phổ Kiếm Minh có một thời gian bị tan rã, nhưng đây chỉ là bề ngoài thôi, thực tế đa số minh hữu vẫn còn rải rác khắp nơi. Lão hủ lần này xuống núi là để triệu tập lại các minh hữu trước kia, dụng ý vẫn là diệt Nguyên phục Tống. Không ngờ lại bị kẻ giả mạo Thân vương, mưu đoạt địa vị minh chủ của lão hủ, thật là buồn cười và cũng đáng hận thay.

Lời nói của Thái Bạch Tiên Ông vừa dứt, hội trường ai nấy thấy đều nhôn nhao lên. Trong đám tăng nhân bỗng xuất hiện một lão tăng cao lớn bước ra chấp tay niệm câu Phật hiệu đoạn nói:

– Minh chủ vốn là con giòng cháu giống của Tống vương, dù cho không phải là Ân Chủ trước kia đi nữa thì cũng vẫn đáng làm thủ lãnh. Còn tên Lữ Cừ Cốc kia chẳng qua là môn hạ đệ tử của Ngũ Lãnh Toàn Chân Phái, thử hỏi có tư cách gì mà dám mạo xưng thủ lãnh. Lão tăng nhận thấy tên tiểu tử ngông cuồng ấy cần phải xử phạt một cách nặng nề mới xứng.

Cừu Cốc đưa mắt nhìn về người vừa tuyên bố, thì ra là Lục Không Thượng Nhân của Thiếu Lâm phái, trong lòng như đã hiểu biết được đôi phần.

Quần hùng bấy giờ, trên gương mặt ai nấy đều tỏ ra phức tạp lạ thường, xàm xì bàn luận xôn xao.

Thâu Thiên Hoán Nhựt cất tiếng quát theo:

– Phổ Kiếm Minh đường đường trang nghiêm, đâu thể để cho bọn gian nhân xen vào nhiều loạn, xin Ân Chủ ra lệnh để chỉnh lý môn hộ.

Thái Bạch Tiên Ông hừ một tiếng, trầm giọng nói:

– Kẻ chủ mưu gây sự vẫn là cha con họ Lữ kia, còn kỳ dư đều đáng lượng tình tha thứ. Nếu ai lâu nay đã lỗi lầm theo bên Lữ Cừ Cốc, hiện giờ có thể tức khắc rời khỏi nơi đây, còn nếu trễ nải sẽ bị xử tử.

Khất Tiên cười rõ:

– Ha... ha, người đời trăm tuổi cũng phải chết, ăn mày này theo Lữ Cừ Cốc hẳn đi rồi.

Hồ Thương Kiếm Khách cũng lớn tiếng nói:

– Hàn mỗ tuy không phải là người của Phổ Kiếm Minh, nhưng nếu có ai xâm phạm Lữ Cừ Cốc, tức là kẻ thù sống chết của Hàn mỗ vậy.

Hội trường một lần nữa lại nhôn nhao lên. Lục đại danh gia thấy đều đi về phía Cừu Cốc đứng sắp thành một hàng dài, đạo sĩ của Hoa Sơn phái cũng đều tuốt kiếm lăm lăm cầm tay đứng sau lưng Cừu Cốc.

Thái Bạch Tiên Ông thấy thế nhú mày, giơ tay ra hiệu cho Thâu Thiên Hoán Nhựt:

– Chém hết cả bọn chó đẻ sót một người.

Thâu Thiên Hoán Nhứt gật đầu, đoạn quay về phía sau lớn tiếng nói:

– Phàm hễ ai về phía Lữ Cừ Cốc, thấy đều hạ sát, các vị mình hữu mau ra tay cho tôi.

Lúc bấy giờ hội trường náo động ầm lên, những quái nhân áo vàng đều tuốt binh khí xông về phía Cừ Cốc đánh tới tấp, chỉ có Tần Lãnh Tam Kiếm, Liêu Đông Tứ Nghĩa, Ngọc Hư Quan Chủ vẫn đứng yên bất động.

Lục Không Thượng nhân phát phơ tà áo, tung thân đến trước niệam câu Phật hiệu nói:

– Bọn tà gian vong nghĩa không thể tha được, đệ tử Thiếu Lâm nguyện đi tiên phong cho.

Sĩ số Thiếu Lâm đệ tử, ông ta đem theo có đến độ ba bốn mươi người, nên vừa nghe lệnh ông đã rần rần xông vào đánh túi bụi.

Bầu không khí nơi đấu trường giờ trở nên căng thẳng. Mặt của Cừ Cốc đầy vẻ trịnh trọng quay sang căn dặn Tử Thanh Thu:

– Em với Mộ dung cô nương đừng hành động gì cả, nên cẩn thận bảo vệ Ngô huynh thôi.

Rồi quay sang Trương Cửu Linh nói:

– Thương thế của Tổng hộ pháp ra sao rồi?

Cửu Linh lập tức đứng dậy cười nói:

– Long Hồ Cửu hoàn đan thần diệu vô cùng, thương thế của thuộc hạ đã khỏi hẳn rồi.

Triệt Địa Khách tiếp lời ông nói lớn:

– Phổ Kiếm Minh đã xảy ra việc lớn như vậy, chúng ta đều là Hộ pháp, cần phải tận sức mới được. Hôm nay xin thủ lãnh cứ chờ xem thủ đoạn của Cửu Đại Hộ pháp của Ân Chủ trước kia ra thế nào cho biết.

Thái Bạch Tiên Ông hừ một tiếng lạnh lùng nói:

– Nói lớn lối không sợ hổ thẹn.

Tình thế hai bên đang ghìm lấy nhau, thấy rõ một trận ác chiến sắp khai diễn trước mắt. Cừ Cốc biết nếu cứ nhắm mắt để như thế thì làm gì sau trận đấu, kẻ chết người thương không phải là ít, nên liền tung mình đến trước mặt Thái Bạch Tiên Ông lớn tiếng nói:

– Suy đi xét lại thì cũng chỉ là việc giữa hai ta, tội tình gì phải liên lụy đến bao nhiêu sanh mạng kẻ khác. Theo tại hạ nghĩ thì chúng ta chỉ cần đấu với nhau để phân hơn thua vậy.

Thái Bạch Tiên Ông trầm giọng:

– Việc đâu có dễ như thế?

– Chẳng lẽ người lại nhứt định gây một cuộc đâm máu to tát như thế mới bằng lòng sao?

– Nếu muốn lão phu bỏ qua cũng không khó, nhưng người phải theo những điều kiện của ta là: thứ nhất, thề giữa công chúng là từ nay về sau không còn phản bội lão phu nữa, chịu làm thuộc hạ trong bốn mình, thứ hai, trao cả chánh, phó bản Khiêu Đăng Khán Kiếm lục ra, thứ ba...

Trương Cửu Linh nổi giận thét lớn:

– Chớ nói bậy, nếu ngoan cố thì chúng ta cứ việc đấu xem, hễ ai yếu thì chết, ai mạnh thì sống thôi.

Thái Bạch Tiên Ông hừ một tiếng giận dữ:

– Người là cái thá gì mà dám xen vào.

Đoạn ông quay sang Cửu Cốc gần giọng:

– Có đổ máu hay không thì chỉ cần người trả lời một câu thôi.

– Cho người biết, việc này tại hạ không thể ưng thuận được.

– Cha chả...

Tiếng cười đanh ác của Tiên Ông vừa thốt ra thì Thâu Thiên Hoán Nhứt, Vũ Nội Tam Hung cùng Tuyết Sơn Nhị Xú lập tức thống lĩnh một mớ quái nhân áo vàng từ từ bước đến. Lục Không Thượng nhân cũng chỉ huy bọn tăng nhân dàn ra thế “La hán trận”.

Một trận sát phạt sắp bắt đầu, nhưng sắc mặt Cửu Cốc vẫn thản nhiên. Chợt nhớ ra lời của quý phụ đã nói với chàng:

– “Việc gì người cũng làm rất hợp ý ta, nhưng hơi quá nhân từ một chút”.

Đúng vậy, một người đảm đương đại sự không thể dùng lòng nhân từ của một kẻ đàn bà, câu: “Một người thành danh, trăm kẻ phải chết, không phải là để ám chỉ đó sao”? Muốn thành công một việc ắt sẽ phải khắc phục cho được đối phương, nhưng nay đối phương không chịu nghe lời khuyên, cứ nằng nặc đòi đánh thì mình nhân từ sao được...

Nghĩ đến đây, mặt chàng bắt đầu hầm hầm sát khí, ngửa mặt lên trời cười như ngông dại:

– Phản đồ! Ta cho người biết, sự nhẫn nhịn của Lữ mỗ chỉ có hạn, như vậy thì hôm nay ta sẽ ra tay trừng trị cho mà xem.

Tiếng cười vừa dứt bỗng có một bóng người từ trên không hạ xuống, đứng ngay trước mặt Thái Bạch Tiên Ông lớn tiếng nói:

– Vương Phi chẳng bao lâu nữa sẽ đến, khuyên các hạ tốt hơn nên rút đi vậy.

Thái Bạch Tiên Ông nghe nói ngậm giật mình đưa mắt nhìn lên thì thấy kẻ ấy

là Tả Phổ Tinh Quân Tử Ngưỡng Chi, nên liền trấn tĩnh lại lên tiếng:

– Vương Phi đã bị nạn cùng Thái Phi, lại còn Vương Phi nào đấy nữa mà hồng dọa ta?

Tử Ngưỡng Chi cười nhạt:

– Người không tin?

– Hừ! Vương Phi vốn là bạn của lão phu, có đến hay không lại có sao nào?

Lời nói chưa dứt bỗng nghe “bát bát” hai tiếng khô khan, mắt của Thái Bạch Tiên Ông lập tức sưng đỏ lên hai dấu bàn tay, tiếp theo là bóng người xẹt tới. Một quý phụ áo quần sang trọng đã có mặt tại nơi, chỉ tay vào mặt của Thái Bạch Tiên Ông mắng lớn:

– Đánh người chỉ chớp tay thôi, nhưng không đánh thì lại bực mình.

Thái Bạch Tiên Ông vô tình bị hai cái tát tai nảy lửa, trong lòng nổi giận khôn kể, thét lên một tiếng định vung chưởng đánh ra. Nhưng khi kịp thấy kẻ ấy là ai rồi, thì mặt ông liền tái nhạt, cánh tay định phát chưởng từ từ hạ xuống.

Quý phụ lại hừ một tiếng nói:

– Từ Ngưỡng Chi, mau đến lột cái mặt nạ của hắn ra cho mọi người xem.

Ngưỡng Chi nghe lệnh liền tung mình đến nơi đưa tay vuốt lấy mặt Tiên Ông một cái, một miếng da người mỏng như lá lúa bóc ra, để lộ một gương mặt xấu xí hung ác, tuổi trạc bảy mươi ngoài nhưng dưới cằm không một sợi râu, .

Quý phụ gần giọng:

– Nghịch tặc to gan, dám mạo nhận làm Vương gia, tội đáng phải chết. Nhưng niệm vì người chưa gây ra tội ác, sao còn chẳng cắt đi cho mau...

Thật là quái lạ, vừa rồi thái độ hung hăng bao nhiêu, Thái Bạch Tiên Ông giờ ngay cả một lời nói cũng chẳng dám thốt, cứ cúi đầu chịu trận đến khi được biết Vương Phi tha sống, liền tung mình một cái ra đi mất dạng.

Những nhân vật có mặt đã từng lăn lộn giang hồ mấy mươi năm, giờ này đều đoán ra quý phụ này là ai rồi nên đều im thin thít.

Quý phụ đuổi Thái Bạch Tiên Ông giả đi rồi, đôi mắt phụng từ từ đảo nhìn mọi người một lượt rồi ôn tồn nói:

– Chư vị bạn hữu giang hồ, giờ có thể đi về nghỉ ngơi được rồi.

Đoạn nàng quay sang bọn quái nhân áo vàng nghiêm giọng tiếp:

– Ta biết các người là đồ thảo khấu cả nhưng cũng có một số ít thuộc minh hữu của bổn minh, đáng lẽ phải gia hình nghiêm trị, nhưng niệm tình các người ngu si a tòng nên tạm thời tha thứ. Mau cắt đi ngay.

Bọn quái nhân thấy ngay cả thủ lĩnh mình còn không dám ra phản kháng nàng thì bọn họ có nhằm gì, nên ai nấy đều chuẩn đi cả.

Bây giờ hội trường chỉ còn lại toàn là minh hữu của Phổ Kiếm Minh. Quý phụ bỗng nhiên thốt lên một tiếng thở dài khê nói:

– Việc xảy ra thế này ta không trách họ, chỉ buồn là đầu óc của các người quá đơn giản. Như hành vi của hấn đấy, đâu có chút gì là giống Ân Chủ đâu.

Nói đến đây nàng quay sang nhìn Cừu Cốc nghiêm nghị nói tiếp:

– Chức vụ minh chủ của Phổ Kiếm Minh, Ân Chủ đã đích thân trao cho Lữ Cừu Cốc rồi. Chẳng bao lâu nữa sẽ đến Thái miếu để tế cáo, chính thức nhận chưởng lý. Vậy mọi người có thể lui về lo liệu việc riêng cho xong xuôi, độ một tháng sau đến Tử Vong thành tụ họp.

Liêu Đông Tứ Nghĩa, Tần Lãnh Tam Kiếm cùng Ngọc Hư Quan Chủ liền cung thân cáo biệt rồi tung mình đi mất dạng.

Quý phụ căn dặn mọi người xong rồi, giờ mới nhìn sang Trương Cửu Linh này giờ đang đứng một chỗ sững sốt, mặt mày lạnh lùng trách:

– Chức vụ của người đến Tổng Hộ pháp, vậy mà làm việc lại hồ đồ đến thế? Tên gian tặc ấy chẳng qua là đứa ở hầu hạ Vương gia đã lâu, nên học lén được ít môn võ nghệ, hành vi cùng khí độ của hấn có chút gì bì kịp vương gia không?

Trương Cửu Linh cúi đầu đáp:

– Thuộc hạ đã biết tội.

– Giờ ta phạt người phải làm một việc, thống lĩnh Hà Lạc Bát Tông đến ngay Tử Vong thành sắp đặt việc phục minh tế điện và đợi tân nhiệm Thủ lĩnh đến.

– Tuân mạng.

Cửu Linh cùng Hà Lạc Bát Tông đi rồi, quý phụ mới thở phào một tiếng đưa tay lên không đánh ra một chưởng. Lập tức một con hạc trắng thấy tín hiệu liền bay tới nơi, quý phụ khê nhún chân nhảy lên trên không rồi nhẹ nhàng phóng ngồi trên lưng con hạc. Một tiếng hạc kêu vang, đôi cánh liền tung rộng mang quý phụ lơ lửng trên không.

Hội trường giờ chỉ còn cha con Cừu Cốc cùng Khất Tiên, Lục đại danh gia. Lữ Tử Thu từ khi phục hồi lại bộ mặt thật vẫn đứng im không lên tiếng, giờ mới đi đến bên Lục đại danh gia cung tay cười nói:

– Đã lâu không gặp mặt, có lẽ chư vị cũng đã gặp nhiều may mắn?

Kim Kiếm Thư Sinh nghĩ đến việc công kích nơi Phỉ Thúy Cốc, mặt tỏ ra e thẹn vô cùng, Hồ Thương Kiếm Khách bỗng thở dài nói:

– Một lời nói ra không cạn nỗi sự tình.

Trong lúc ấy, bỗng nhiên từ xa có hai bóng người vun vút bay tới, thì ra là một thiếu phụ quý phái đẹp đẽ cùng một thiếu nữ tuyệt sắc.

Cừu Cốc vừa trông thấy đã chạy đến kêu lên:

– Mẹ! Mẹ đã lành mạnh lại rồi, và... em Thanh! Em cũng đã phục hồi nhan sắc rồi.

Thì ra hai người ấy chính là Vân Hà Tiên Tử Dương Dung Thường cùng với Hàn Thanh Thanh. Hai người vừa tới nơi, mặt mày mỗi người đều tỏ một vẻ khác nhau.

Hàn Kỳ vừa trông thấy Thanh Thanh, vui mừng khôn kể xiết, reo lên:

– Ái nữ!...

Hàn Thanh Thanh như một đứa bé lên ba chạy đến ôm chầm vào lòng cha khóc nức nở.

Vân Hà Tiên Tử không đếm xỉa đến Cừu Cốc, vẻ mặt lạnh lùng nhìn về Lữ Tử Thu:

– Thì ra người chưa chết.

Lữ Tử Thu cũng cười theo:

– Tôi đã làm khổ mẹ con mình rất nhiều, nhưng sự việc bắt buộc vậy.

– Chẳng lẽ ngay cả gửi một lá thư để cho biết tin cũng không được sao?

– Ôi! Lúc anh được Thiên niên Hà thủ ô cùng cuốn Đan Thư nơi Trường Bạch sơn xong, kế tiếp được lệnh của bốn minh buộc anh phải đến trình diện lập tức. Dưới Long Vân lệnh không cho phép ai được bê trễ giây khắc, nên anh phải trao Thiên niên Hà thủ ô cùng Đan thư lại cho đại đệ tử Dương Minh đem về Phi Thúy Cốc trao lại cho mẹ con mình. Không ngờ nửa đường bị lão Độc vật ám hại.

– Sau chàng làm thế nào để thoát ra Nam Sơn Thành Tử đấy?

– Việc ấy Cừu Cốc đã hiểu, em có thể hỏi con nó.

Dương Dung Thường tung mình một cái, đến trước mặt Thiết Kỳ Ngân Tinh, gương mặt lạnh lùng nói:

– Các người công kích Phỉ Thúy Cốc có thể không nói đến, nhưng việc giết Thiết Kiên Khách thì phải tính sao?

Thiết Kỳ Ngân Tinh cười ha hả nói:

– Giết người đền mạng, lão phu không có lời gì để nói được nữa.

Dương Dung Thường vẫn lạnh lùng:

– Vậy thì người nên chuẩn bị tiếp đây.

Khất Tiên vội tung mình đến trước mặt Dung Thường nói:

– Khoan đã! Khoan đã! Lúc ấy Đường huynh mọi người làm như thế không đúng thật, nhưng kẻ chủ mưu vốn là Thiên Độc Nhơn Ma. Nếu y không giả mạo Lữ huynh để đi đâu cũng gây sự thì làm gì mọi người đến công kích Phỉ Thúy cốc? Hơn nữa Cừu Cốc cùng Nam Ôn Sát cũng đã đến chém giết nơi Đường gia bảo

một trận rồi. Theo ăn mày này thấy oan gia nên giải chứ chẳng nên kết.

Dung Thường lạnh lùng hỏi:

- Theo ý của người tức là huề cả sao?
- Ý ăn mày là thế đấy, còn nếu không ưng thuận, cũng nên để sau này sẽ nói.

Lữ Tử Thu cũng tiến lên khuyên:

- Sự việc đã thuộc về quá khứ, để sau này tính đến cũng được vậy.

Thiết Kỳ Ngân Tinh cũng thở dài buồn bã nói:

– Sau vụ Thái sơn này, có lẽ lòng của tại hạ cũng đã thối chí rồi, không còn thiết tranh hùng trên giang hồ nữa. Về việc Phỉ thúy cốc, một năm sau tại hạ nhất định đến đấy để nhận lỗi.

Dung Thường “Hừ” một tiếng:

- Như thế cũng được.

Người của Tam Cốc, Nhất Bảo vừa qua trận sóng gió, họ như không màng tới danh vọng nữa, hào khí tiêu tan, im lặng rút lui về cả. Hàn Kỳ ôm nựng con gái yêu một hồi, bỗng như xúc động nói:

– Con yêu, cha biết trước kia đã lỗi lầm, từ nay về sau việc của con cho con tự lựa chọn lấy.

Thanh Thanh dầm dề nước mắt, thổn thức nói:

– Xin cha tha cho con tội bất hiếu, con đã quyết định gửi đời con vào cửa Phật rồi.

– Mỗi người có một chí, con muốn sao cha đành chiều vậy.

Tính can trường của Hồ Thương Kiếm Khách trước kia, giờ lại thành thật thà như Phật đất. Ông thở ra một tiếng, đưa tay đẩy nhẹ Thanh Thanh ra khỏi rồi tung mình đi mất.

Thanh Thanh cũng vội lau khô nước mắt, đến bên Dung Thường nhỏ nhẹ nói:

– Giờ đây duyên trần của cháu cũng đã dứt, xin bái biệt bá mẫu.

Dung Thường cũng gật đầu đồng tình:

– Tình cảnh của cô nương ta đã hiểu rõ, thật ra không còn lời nào để khuyên nữa.

Bỗng từ xa xa có tiếng nói lạnh lùng vọng lại:

– Đứng đấy, con muốn xử thế, nhưng sư phụ không ưng thuận.

Thanh Thanh nghe nói không khỏi giật mình, thì ra lúc này nàng đến nơi vì xúc động quá nên không để ý đến những người chung quanh. Giờ thấy sư phụ mình vẻ mặt đang lạnh lùng tung mình nhảy đến trước mặt Cừu Cốc nói:

– Giờ đây người trả lời như thế nào?

Cừu Cốc cũng lạnh lùng đáp:

– Việc này tự nàng hoặc giả Hàn đại hiệp sẽ tìm đến tại hạ. Đâu cần đến phương giá phải nhiều lời.

– Hừ! Nói bộ dễ nghe. Nếu người không chịu trả lời ổn thỏa đừng hòng rời khỏi núi Thái Sơn này.

Cừu Cốc cười nói:

– Khi tại hạ bước chân lên núi Thái Sơn này, thật ra cũng không nghĩ đến việc sống để trở về nữa.

Lãnh Diện Quan Âm liền biến sắc mặt:

– Người tưởng lão nhân không dám giết người sao?

Bỗng một giọng nói từ ngoài xen vào:

– Không được, người không được giết y.

Lãnh Diện Quan Âm quay đầu nhìn qua mới biết đấy là Bất Lão Bà Bà, không khỏi ngạc nhiên hỏi:

– Tại sao tôi không thể giết y?

– Nên nhớ là việc giữa ta với hắn vẫn chưa tính xong kia mà.

Cừu Cốc nhìn thấy hai lão bà cứ dằng co vì mình, trong lòng thật khó chịu, nhưng chàng sức nhớ đến viên ngọc xanh mà Nhứt Thanh Đạo Trưởng Ngọc Vương Quan đã nhờ chàng trao lại cho bà ta nên vội vã lấy ra đưa cho bà nói:

– Có người nhờ tại hạ trao tặng vật này cho phương giá, xin người nhận lấy.

Bất Lão Bà Bà tiếp lấy mở ra xem, thấy là một miếng ngọc đeo lưng, phân vân không hiểu nên hỏi:

– Ai mượn ngươi đem vật này đến đây?

– Một người không muốn tiết lộ danh tánh.

– Y có cản dận gì nữa không?

– Không.

– Vậy thì người đem vật ấy trở về đi, ta không muốn quen biết với một người như thế.

Lãnh Diện Quan Âm đứng bên xen lời nói:

– Đưa ta xem thử.

Bất Lão Bà Bà vung tay một cái, miếng ngọc lập tức bay sang Lãnh Diện Quan Âm. Lãnh Diện Quan Âm xem kỹ một hồi, bỗng nhiên lớn tiếng hỏi:

– Vật này ở đâu mà có, người không giao lầm người chớ?

– Thưa không, ông ta nói rõ là Bất Lão Bà Bà.

Lãnh Diện Quan Âm hai tay nắm chặt miếng ngọc, miệng lẩm bẩm:

– Không ngờ y lại còn sống trên đời.

Bồng bà ta ngược đầu lên hỏi Cừu Cốc:

– Y hiện giờ ở đâu?

– Người không muốn cho biết tên họ cùng nơi ẩn cư.

Cừu Cốc lạnh lùng đáp lại đoạn quay sang Bất Lão Bà Bà nói:

– Khi trao Phỉ Ngọc bội cho tại hạ, ông từng bảo rằng vì việc này mà ông đã bỏ hai mươi mấy năm thanh tu, ông hy vọng được một vài lời nhắn nhủ của tiên bối.

Bất Lão Bà Bà cắn môi nói:

– Người có thể nói lại cho y biết trong đầu óc ta thật ra không có một dấu vết gì về con người ấy.

Cừu Cốc cười lớn nói:

– Vâng, khi gặp ông ta, tại hạ sẽ thuật lại những lời nói ấy.

Lãnh Diện Quan Âm đột nhiên lên tiếng:

– Nói vậy thì ông ta là Huyền Môn Vũ Sĩ?

– Có lẽ đúng thế.

– Người không từng nhắc nhở gì tên ta cả sao?

– Không.

Lãnh Diện Quan Âm đột nhiên xiết chặt nắm tay một cái. Viên ngọc lập tức biến thành cát vụn theo gió bay rải rác khắp nơi. Tiếp theo bà ta buông lên một tiếng cười cuồng dại tung mình chạy đi như kẻ trốn tránh sự thật đau lòng.

Cử chỉ đột ngột của Lãnh Diện Quan Âm khiến cho Cừu Cốc sửng sờ, không hiểu tại sao bà ta lại rối loạn thần kinh như thế. Song suy nghĩ lại những lời nói vừa rồi, có thể đoán ra mối tình của bà ta đối với Nhứt Thanh Đạo Trưởng cũng cùng một tình trạng như ông ta đã đối với Bất Lão Bà Bà tức là đơn tư yêu thầm nhớ trộm.

Bất Lão Bà Bà thấy chàng cứ đứng đờ ra đấy, liền lên tiếng hỏi:

– Việc của chúng ta ra thế nào?

Cừu Cốc liền nhíu mày lớn tiếng:

– Đưa đầu để đổi lấy.

Bất Lão Bà Bà giận dữ quát:

– Người tưởng có mụ ấy đỡ đầu là vô sự sao?

– Thật người không đến địa ngục thì lòng vẫn còn tham lam. Giờ tại hạ nói rõ

cho biết, vật ấy tại hạ quyết không đưa ra. Muốn thì cứ việc ra tay mà lấy.

Bất Lão Bà Bà “Hừ” một tiếng, lập tức vung chưởng đánh vào ngực chàng.

Cừu Cốc cứ bị bà ta ỷ lớn ức hiếp hoài, trong lòng đã giận sẵn, nay thấy thế không thềm lách sang tránh né, vung chưởng ra nghinh đỡ.

Hai luồng chưởng lực chạm nhau, một tiếng nổ vang lên dữ dội, mỗi người đều bị đẩy lùi hai bước.

Mặt Cừu Cốc đã hiện đầy sát khí, thét lớn một tiếng, đơn chưởng tung ra, một kinh phong ồ ạt tạt bài sơn hải đảo nhắm vào người đối phương công tới.

Bất Lão Bà Bà không ngờ chưởng lực của Cừu Cốc lại uy mãnh đến thế, hai vạt tay áo rung động, một lượt đánh ra bảy chưởng để phá giải. Nhưng bà có biết đâu Cừu Cốc vừa sử dụng chiêu thức đó vốn là Tuyệt Mệnh Tam thức của Nhứt Dương Tử để lại, uy lực mạnh mẽ không tưởng tượng được.

Ào ào... mấy tiếng vang dội, mớ tóc bạc của Bất Lão Bà Bà bị gió cuốn tung bay, mặt đỏ như máu, lảo đảo lùi sau tám chín bước. Nhưng Tuyệt Mệnh Tam thức đã phát ra thì khó thu vào, chiêu đầu “Hồn Linh Ly Hận” vừa sử dụng thì chiêu thứ nhì “Đoạt Mệnh Truy Hồn” cũng đã đánh tiếp theo, thế mạnh còn hơn chiêu đầu gấp bội.

Bất Lão Bà Bà bị bao vây trong vùng chưởng phong cực kỳ mạnh mẽ ấy, hồn vía đã thất kinh, tập trung hết sức bình sinh rút lên một tiếng quái dị, song chưởng tung ra chống đỡ.

Bà ta không chống đỡ thì còn khá, một khi đã chống đỡ thì càng đi đến cửa tử mau hơn nữa, tiếp đó một tiếng rền vang như sét đánh, chiêu cuối cùng “Địa Phục Thiên Phan” của Cừu Cốc cũng đã sử dụng.

Thân hình của Bất Lão Bà Bà như một trái banh lông bị bắn tung lên cao, máu me tuôn ra đầm đề. Thế chưởng quá sức mạnh, khiến cho Cừu Cốc cũng bị lảo đảo như say rượu suýt ngã.

Mọi người cứ đình ninh trận đấu này ít nhứt cũng phải kéo dài nửa ngày, ngờ đâu chỉ trong vòng năm chiêu ba thức đã kết thúc ngay.

Dung Thường cùng Thanh Thu tưởng rằng Cừu Cốc bị thương nên liên đến nơi đỡ lấy chàng, nhưng Cừu Cốc đã đứng vững lại, lắc đầu gượng cười nói:

– Không hề gì cả.

Trong lúc ấy, Bất Lão Bà Bà đang nằm trên vũng máu lai láng, cố gượng nhồm dậy gắng sức nói:

– Lữ Cừu Cốc, hôm nay ta thua ngươi chỉ vì sơ ý. Nếu ta cẩn thận có lẽ cũng đỡ nổi ba chiêu ấy được, như vậy việc hơn thua cũng chưa chắc đã về phần ai.

Cừu Cốc lên tiếng nói:

– Có lẽ đúng vậy.

Bất Lão Bà Bà cười như mãn nguyện:

– Chỉ cần người biết là đủ rồi.

Lời vừa dứt thì thân hình bà cũng ngã thịch ra đất chết ngay.

Khất Tiên cười lớn nói:

– Hay đa! Như vậy là chết mà còn chưa chịu khuất phục đấy.

Thường Dung thở dài một tiếng nói:

– Bà ta cũng không phải là đại ác, Cừu nhi đã lỡ tay đánh chết thật cùng là một việc đáng tội nghiệp!

Lữ Tử Thu từ từ đến bên nói:

– Thôi! Trận phong ba kể như cũng đã lặng rồi. Chúng ta nên về cốc đi.

Và quay sang Khất Tiên:

– Thường huynh nếu hứng thú, xin mời đến Phỉ Thúy cốc chơi vài ngày cho vui.

Khất Tiên cười lớn:

– Hay đa! Ăn mày này cũng muốn tìm chỗ nghỉ ngơi ít hôm cho khỏe thân đã.

Dung Thường đưa mắt nhìn về Cừu Cốc, đang định lên tiếng nói mấy lời thì Lữ Tử Thu đã giục:

– Việc của bọn trẻ để cho chúng được tự lo lấy, cần chi mình phải lo nữa.

Liền khi đó, ba bóng người đã lẹ như điện chớp hướng về dưới núi phi nhanh.

Một trận ác chiến kể như đã chấm dứt, hội trường giờ chỉ còn lại có Thanh Thu, Uyển Lệ, Hận Thu cùng Cừu Cốc. Vừa đưa mắt trông thấy Thanh Thanh vẫn còn đứng đó nên lập tức đến bên nàng ôn tồn nói:

– Thanh muội! Sao em lại xuất gia làm gì?

– Em cảm thấy đó là một lối giải thoát cho đời em.

– Em vẫn còn giận anh?

– Lâu nay em không hề giận anh bao giờ.

Thanh Thanh nói đến đây bỗng ngược mặt lên như nhìn chàng lần cuối đoạn trịnh trọng tiếp:

– Song em tin cho anh rõ, cũng có người giận anh lắm, giận thiếu điều nhập cốt thấu xương vậy.

Cừu Cốc ngạc nhiên hỏi lại:

– Ai thế em?

– Tên họ em không muốn nói ra, song khuyên anh nên cẩn thận thì hơn.

Cừu Cốc đang định hỏi thêm cho rõ thì Thanh Thanh đã cúi đầu chào cáo biệt

rồi tung mình ra đi. Cừu Cốc đưa mắt nhìn theo hình dáng của nàng mà trong lòng rối như tơ vò, chàng đã gây ra sự việc để rồi hối hận suốt đời.

Đột nhiên, một bàn tay mịn màng nhẹ vỗ lên vai chàng, giọng cười dịu hiền:

– Thanh muội đã đi xa rồi.

Cừu Cốc quay đầu lại nhìn Từ Thanh Thu, bất giác khẽ thở dài buồn bã.

Thanh Thu biết hiện giờ lòng chàng đang lo nghĩ đến Thanh Thanh, nên không dám nói gì đến việc đấy. Nàng mỉm cười dịu hiền:

– Cả một ngày một nhọc, giờ anh nên về nghỉ ngơi thôi.

Cừu Cốc hỏi:

– Không biết thương thế của Ngô huynh đã bớt chưa?

Hận Thu nghe hỏi liền cười đáp:

– Cảm ơn sự chiếu cố, thương thế tôi đã bớt nhiều rồi.

Tiếp theo hai bóng người xẹt ngang, chàng cùng Uyển Lệ đã hạ người đứng trước mặt Cừu Cốc.

Thanh Thu thấy hai người đã thân mật lại rồi, liền nở một nụ cười thần bí nói:

– Hai bạn đã định đi đâu rồi chưa?

– Xuống Giang Nam tìm cha mẹ em.

– Tìm Nam Ôn, Bắc Ương để làm chủ hôn cho hai bạn chứ gì?

Uyển Lệ vừa thẹn thùng vừa cười mỉm:

– Chị cứ nói đùa.

Thanh Thu cười lớn:

– Đấy là đại sự cả một đời, có gì phải thẹn chứ?

Lữ Cừu Cốc không hề xen vào một tiếng, mặt cứ đắm chiêu từ từ bước xuống núi.

o O o